

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုရိုးစေ

နှလုံးသားနဲ့နားဆင်ပါ

ဝန်းချိန်စာပေ

အခန်း(၁)

‘ဂျူးဂျူး ဒီနေ့စနေည ရှင်အားတယ်မဟုတ်လား’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ မမလဲ့’

‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ မမျိုးက သူ မွေးနေ့ပါတီသွားချင်လို့ ၊ နင့်ကို သူ
ကလေးတွေ ကြည့်ခိုင်းမလို့ ’

‘ဂျူး မအားဘူး’

‘မအားရအောင် နင်က ညဘက်ကြီး ဘာအလုပ်ရှိလို့ လဲ၊ ဘယ်မွေး
နေ့၊ ဘယ်ပါတီမှ သွားစရာလဲမရှိဘူး’

‘ဂျူး သွားစရာရှိလို့ ပါ’

‘ဘာလဲ နင့်ကို ဘယ်သူကများ မျက်စိလည်ပြီး အပြင်တွေဘာတွေ
ခေါ်နေလို့ လား’

ခပ်နှိမ်နှိမ်ပြောလိုက်သော လဲ့လဲ့တင်ရဲ့ စကားက ဂျူးဂျူးမေရဲ့ ရင်
ထဲကို နှင့်ခနဲစူးဝင်သွားသည် ။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ရင်ထဲမှာ ကျင်ရှုရှာ
ကျင်နေသည် ။

ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့သော မခံချင်စိတ်က ဂျူးဂျူးမေရဲ့ ရင်ထဲသို့
တိုးခွေဝင်လာသည် ။

‘သွားစရာတကယ်ရှိလို့ ပါ’

‘ဘယ်ကို သွားမှာ လဲ’

‘အပြင်မှာ ညစာထွက်စားမလို့ ပါ’

‘ဘာ... ကြားသားမိုးကြိုး ညစာထွက်စားမလို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်မှ လဲ လုပ်ပါ ဂျူးဂျူးရယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားမှာ မ ဟုတ်လား၊ နင့်ဘာသာသွားပြီး ဝယ်စားမလို့ လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဆို ဘယ်သူကများ နင့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ထမင်းစားဖိတ်တာ လဲ’

‘ကိုကျော်လင်းဦးပါ’

လဲ့လဲ့တင်က အလွန်အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ဂျူးဂျူးမေကို ကြည့် လိုက်သည်။ ။

‘ဘာပြောတယ် ကိုကျော်လင်းဦးဆိုတဲ့ သူဌေးက ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဪ... သူ့အလုပ်တွေလုပ်ပေးလို့ နင့်ကိုသနားသွားပြီး အပြင် ထွက် ထမင်းစားဖို့ ခေါ်တာနေမှာ ပေါ့’

‘ဘာကြောင့် ခေါ်လဲမသိဘူး၊ ခေါ်တာတော့အမှန်ပဲ’

‘အေးလေ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ဒီလိုရှားရှားပါးပါး ခေါ်ဖော်ရှိတော့ လဲ သွားပေါ့’

လဲ့လဲ့တင် ဂျူးဂျူးမေကို အလွန်ရှုတ်ချနှိမ်သော လေသံဖြင့်
ပြောသည်။ ။ ဂျူးဂျူးမေကလည်း မျက်နှာလေးတင်းတင်းနှင့် ရှိနေသည်
။

‘ဒါဆို မမျိုးကို ကလေးမထိန်းပေးနိုင်ဘူးလို့ ငါပြောလိုက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါ’

‘ငါ အပြင်ခဏသွားမယ်’

လဲ့လဲ့တင်က ပြောဆိုပြီးထွက်သွားသည်။ ။ ဂျူးဂျူးမေက မခံချင်စိတ်
နှင့် ပြောလိုက်မိသော စကားအတွက် ရင်ထဲမှာ နင်တင်တင်ကြီး ဖြစ်ကျ
န်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ငါ့ကို အမြဲခိုင်းဖတ်လို သဘောထားပြီး ခိုင်းနေတာ၊ မခံချင်လို့ သာ
ပြောလိုက်ရတယ်၊ ကိုကျော်လင်းဦးနဲ့ တကယ်သွားမှာ မဟုတ်တော့
ခက်ပြီ။

ငါ့နှယ်နော်၊ ပါးစပ်ကလွှတ်ခနဲ ဘာလို့ ကိုကျော်လင်းဦးလို့ ပြော
လိုက်မိပါလိမ့်။

ကျွဲမိသောစကားအတွက် ဂျူးဂျူးက စိတ်ညစ်နေသည်။ ။

ခက်လိုက်တာနော်၊ မမလဲ့နဲ့ ကိုကျော်လင်းဦးက တစ်ခါနှစ်ခါဆုံဖူး
နေတော့ သိပြီးကြပြီ။

ငါလိမ်ညာလိုက်တာသိရင် ငါ့ကိုခွေးမစားဝက်မစား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်
ကြီးကို နှိပ်ကွပ်တော့မယ်။

ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ အမြဲရှုတ်ချ
နောက်ပြောင်နေတဲ့ သူ့ကိုမခံချင်လို့ ပါးစပ်ထဲရှိတာပြောလိုက်ရတယ်၊

လိပ်ပြာမလုံလိုက်တာ။

ကိုကျော်လင်းဦးသာသိရင် ငါ့အဖြစ်က လဲသေချင်လောက်အောင် ရှက်စရာပဲ။

တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီး ဂျူးဂျူးမေ စိတ်ညစ်နေသည် ။

အင်း... မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုကျော်လင်းဦးနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့စရာ အကြောင်း မရှိတော့တာပဲ၊ ငါ လိမ်ညာလိုက်တာကို မမလဲ့သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဂျူးဂျူးမေက လူစိတ်သက်သာရာရစေရန်ဖြေပြီး တွေးလိုက်သည် ။

ဘုရားသိကြားမလို့ မမလဲ့နဲ့ ကိုကျော်လင်းဦးတို့ မဆုံကြပါစေနဲ့ ။

ဂျူးဂျူးမေက တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းလိုက်သည် ။
အချိန်က တရွေ့ရွေ့ကုန်ပြီး ညနေစောင်းလှပြီ။ လဲ့လဲ့တင်က ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာ ပဲ ငူငူငိုငိုငိုရှိနေသော ဂျူးဂျူးမေကို လှမ်းမေးသည် ။

‘ဟဲ့... ဂျူးဂျူး အပြင်သွားမယ်ဆိုပြီး ဘာမှ မလုပ်ရသေးပါလား’

‘ခုပဲ ရေချိုးတော့မလို့ ’

‘လှလှပပပြင်ဆင်သွားဦးနော်၊ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ယောက်ျားတစ်ယောက် နင့်ကို စိတ်ဝင်စားတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ ရှားရှားပါးပါးမို့ ဂရုစိုက်ဦး’

လဲ့လဲ့တင်က လှောင်ပြောင်ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ပြောသည် ။

ပြန်ပြောနိုင်သည့် အင်အားမရှိသည် မို့ ဂျူးဂျူးမေက အောင့်သက်သက်နှင့် ငြိမ်ပြီးခံလိုက်ရသည် ။ လဲ့လဲ့တင်ရဲ့ နောက်ထပ်စကားတွေ

ရောက်မလာမီ ရေချိုးခန်းကိုဝင်ပြီး ရေချိုးလိုက်သည်။ ။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။ လဲ့လဲ့တင်က မသွားသေးဘဲ ရှိနေသဖြင့် ဂျူးဂျူးမေက မေးလိုက်သည်။ ။

‘မမလဲ့ မသွားသေးဘူးလား’

‘လာမခေါ်သေးလို့ စောင့်နေတာ’

လဲ့လဲ့တင်က အမြန်သွားပါစေလို့ မျှော်လင့်နေသည်။ ။ ဂျူးဂျူးမေပြင်ဆင်ပြီးသည် အထိ လဲ့လဲ့တင်က မသွားသေးပါ။

‘နင့်ကို လာခေါ်မှာ လား’

‘အင်း’

တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ဂျူးဂျူးမေကဖြေသည်။ ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့်ရုပ်က ကြောက်သလို၊ လန့်သလိုလိုနဲ့’

‘ဂျူးမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ကားဟွန်းသံကြား၍ လဲ့လဲ့တင်က ဝရန်တာထွက်ပြီး လမ်းဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဟော... လာပြီ ငါသွားတော့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

လဲ့လဲ့တင်အား တံခါးပေါက်ဆီသို့ လိုက်ပို့ပြီး လဲ့လဲ့တင်ထွက်ရန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် ဂျူးဂျူးမေရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြူးဝိုင်းပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘ဟော... ကိုကျော်လင်းဦးက လာတောင်ခေါ်နေပြီကိုး’

လဲ့လဲ့တင်က ကျော်လင်းဦးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးရယ်စွာပြောသည်။ ။

‘ရှင့်လာအခေါ်ကို ဂျူးဂျူးကမျှော်နေတာ၊ လည်ပင်းရှည်နေပြီ’

လှေကားပေါ်က ခပ်လောလောဆင်းရင်း ပြောသွားသော လဲ့လဲ့တင် ရဲ့ စကားကို ကျော်လင်းဦးက နားမလည်သလို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ဂျူးဂျူးမေက ရှက်လွန်း၍ မျက်နှာတွေ ထူပူပြီး၊ မူးမေ့လဲချင် စိတ်ပေါက်သွားသည်။ ။ ကျော်လင်းဦးက ဂျူးဂျူးမေကို နားမလည်စွာ နှင့်မေးသည်။ ။

‘မင်းအစ်မ ဘာတွေပြောသွားတာလဲ၊ မင်းကို ကိုယ်လာခေါ်တာလို့ ပြောသွားတာ ကြားလိုက်တယ်’

ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်လွှာချထားသော ဂျူးဂျူးမေကို ကျော်လင်းဦးက ထပ်မေးသည်။ ။

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်နားမလည်ပါလား။ မင်းနဲ့ လဲ ချိန်းမ ထားဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ခုကိုကျော်လင်းဦး ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်’

‘စာရွက်တစ်ရွက် မတွေ့လို့ မင်းကိုလာမေးတာ’

‘အံ့ဆွဲထဲမှာ ထားခဲ့ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ အဲဒီအထဲမှာ မကြည့်လိုက်မိဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်မ ပြော သွားတာလဲ ရှင်းပြပါဦး’

ရှက်ကြောက်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ စမိသည့်ဇာတ်လမ်းကို ပြေလည် အောင် ဖြေရှင်းရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ။

‘ကိုကျော်လင်းဦးကို ကျွန်မ အလွဲသုံးစားလုပ်လိုက်မိပါတယ်’

‘ဘာကို အလွဲသုံးစားလဲဟင်၊ ကိုယ်နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး’

ကျော်လင်းဦးကို ဧည့်ခန်းထဲကိုခေါ်ဖို့ ပင်မေ့ပြီး စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နှင့် ဂျူးဂျူးမေက ပြောနေသည်။ ။

‘အိမ်ထဲဝင်ပြီးထိုင်ပါရစေ။ ပြီးတော့ ရှင်းပြပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မရိုင်းပျသွားတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

ဂျူးဂျူးမေ ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်ပုံကို ကျော်လင်းဦးက ပြုံးပြီး အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆက်တီမှာ ထိုင်ပြီးသည် အထိ ဂျူးဂျူးမေက ဘာကစပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ကဲ... ဘာဇာတ်လမ်းတွေ ထွင်ထားလဲ ပြောပါဦး’

ကျော်လင်းဦးက နောက်ပြောင်ကျီစယ်သည့်ဟန်နှင့် ဂျူးဂျူးမေကို မေးလိုက်သည်။ ။

‘ကျွန်မကို ဒီနေ့ညနေ မမလွဲက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ကလေးကို ထိန်းခိုင်းတယ်၊ ကျွန်မက မထိန်းချင်လို့ အပြင်သွားစရာ ရှိတယ်လို့ ညာပြောလိုက်တယ်’

‘ဪ... ဟုတ်လား’

‘မမလွဲက ကျွန်မကို အမြဲအထင်သေးတယ်၊ နှိမ့်ချတယ်၊ ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ ကျွန်မကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုပြီး အမြဲ လှောင်ပြောင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့လဲ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောလိုက်တာပါ’

‘ကိုယ်က မင်းကို အပြင်ထွက်လည်ဖို့ ခေါ်တယ်ဆိုပါတော့’

‘ကိုကျော်လင်းဦးရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်လို့

ပြောလိုက်တာ၊ သူက နာမည်အတင်းမေးနေတာနဲ့ ကျွန်မလဲ လွှတ်ခနဲ
ကိုကျော်လင်းဦးရဲ့ နာမည်ကို ပြောလိုက်တယ်’

‘ဪ... ဒီလိုလား’

‘ကျော်လင်းဦးက ပြုံးစရာနှင့် ကြည့်နေသည် မို့ ဂျူးဂျူးမေက လဲသေ
ချင်လောက်အောင် ရှက်နေသည် ။

‘ဒီလို အလွဲသုံးစား လုပ်လိုက်တဲ့ အတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘အမှတ်တမဲ့ မင်းလိမ်ညာလိုက်တဲ့ စကားက ကိုယ့်ကို မထိခိုက်နိုင်
ပါဘူး’

‘ဒါ... ဒါဆို ကိုကျော်လင်းဦး စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့’

‘စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လျော်ကြေးတော့ ပေးရလိမ့်မယ်’

‘လျော်ကြေးဟုတ်လား’

‘အင်း’

‘ဘယ်လို လျော်ကြေးလဲဟင်’

‘ဒီနေ့ညနေ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားဖော် လိုနေတယ်။
အဲဒီတော့ ကိုယ့်နဲ့ လိုက်ပြီး ထမင်းစားဖော် လုပ်ပေးလေ’

‘ရှင်’

‘ဒီလို စီစဉ်လိုက်တာ မင်းအတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ပါ အဆင်ပြေ
တယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူး လား’

‘ကျွန်မက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မမလဲ့ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြစရာ မလိုလို့
ပါ’

‘ဘာလဲ လဲ့လဲ့တင်ကို ကိုယ်နဲ့ အပြင်သွားတယ်လို့ မသွားဘဲ ထပ်
ညာမလို့ လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲ့လို လိမ်ညာလိုက်တာ ဘယ်သူ့အကျိုးမှ မယုတ်လို့
ပါ’

‘ကဲပါ ဂျူးဂျူးမေ၊ မင်းလဲ ပြင်ဆင်ပြီးပြီပဲ၊ အပျင်းပြေကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့
ပါ’

ဂျူးဂျူးမေက ရှက်အားနာသော အကြည့်နှင့် ကျော်လင်းဦးကို ကြည့်
လိုက်သည် ။ လဲ့လဲ့တင်ကို မခံချင်သောစိတ်က သူ့ကို နှိုးဆော်လိုက်
သဖြင့် ကျော်လင်းဦးနှင့် လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်သည် ။

‘ခဏလေးနော်’

ကျော်လင်းဦးကို ထားခဲ့ပြီး အခန်းထဲဝင်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူ
လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်လာသည် ။

‘သွားတော့မလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

တိုက်ခန်းကို သော့ပိတ်ပြီး ကျော်လင်းဦးရဲ့ ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့
သည် ။

အခန်း(၂)

ကျော်လင်းဦးက မြေပဒေသာကျွန်းဆီသို့ မောင်းလိုက်သည် ။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဟင်းတွေကိုမှာ ပြီး ဂျူးဂျူးမေကို အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောသည် ။

‘မင်းနဲ့ လဲ့လဲ့တင်က ညီအစ်မအရင်း မဟုတ်ဘူး နော်’

‘အဖေရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်က ပါလာတဲ့ သမီးပါ’

‘ဪ... ဒါဆို မင်းက စင်ဒရဲလားပေါ့’

‘ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

ပြီးစစနှင့် ပြောလိုက်သော ကျော်လင်းဦးကိုကြည့်ပြီး နားမလည်စွာ နှင့် ဂျူးဂျူးမေက မေးသည် ။

‘စင်ဒရဲလားလို မိထွေးကပါတဲ့ သမီးတွေ နိုင်စားတာကို ခံရတာမဟုတ်လား’

‘မမလဲ့က နိုင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက စင်ဒရဲလားလို မလှပါဘူး’

‘အဲ့လိုပဲ မင်းကိုယ်မင်း ခံယူထားလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲ့လို ခံယူထားပြီး အားငယ်နေတယ် ဆိုပါတော့’

‘အမြဲတမ်း အနှိမ်ခံဘဝမှာ နေခဲ့ရလို့ မကြာခဏဆိုသလို အားငယ်စိတ်လဲ ဖြစ်မိပါတယ်’

‘ဘာအားငယ်စရာလိုလဲ၊ လူတိုင်းမှာ အလှကိုယ်စီ ရှိနေတာပဲ’

‘ကျွန်မကတော့ မမလဲ့တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒေါင်းအလယ်က ကျီးပါပဲ’

‘အဲဒီကျီးလေးက သိပ်လှတဲ့ ကျီးဖြူလေးဆိုရင်ကော’

ကျော်လင်းဦးက သူ့ကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေသည် လို့ ဂျူးဂျူးမေက ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

‘ကျွန်မက ကိုကျော်လင်းဦးအတွက် ဟာသဖြစ်စရာလူများ ဖြစ်နေမလားဟင်’

‘မင်း ဘာလို့ ဒီလိုမေးတာလဲ’

‘လှောင်ပြောင်နှိမ့်ချတဲ့ စကားတွေကိုသာ ကြားရတဲ့ ကျွန်မအတွက် ကိုကျော်လင်းဦးရဲ့ စကားကလဲ အဲဒီဘက်ပဲ နွယ်နေမှာ ပဲ’

ဂျူးဂျူးမေရဲ့ မျက်နှာကို ကျော်လင်းဦးက အပြုံးတွေလွင့်ပြယ်သော မျက်ဝန်းတည်တည်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ။ စူးစိုက်စွာ လေ့လာနေသော သူ့ရဲ့ အကြည့်အောက်မှာ ဂျူးဂျူးမေ အလွန်နေရခက်နေသည်။ ။

‘ရုပ်ဆိုးတဲ့ စာရင်းထဲမှာ မင်းမပါပါဘူး ဂျူးဂျူးမေ၊ မပြင်မဆင်လို့ပါ၊ ပြင်ဆင်လိုက်ရင် မင်းရဲ့ အလှက ပိုပြီး ပေါ်လွင်မှာ ပါ’

‘အခုလို အားပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကိုယ်က ညစာကျွေးပြီး မင်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါကွာ’

ကျော်လင်းဦးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြုံးစစ အငွေ့အသက်များကို တွေ့ရှိ
လိုက်ရ၍ သူ့ကို နောက်ပြောင်သည် လို့ ပဲ ဂျူးဂျူးမေက ခံစားလိုက်ရသ
ည်။ သည့်အတွက် ကျော်လင်းဦး သူ့ကို ဘယ်လိုထင်ထင် သူကျေးဇူးတ
င်မိပါသည်။

‘ကိုယ့်ဆီက အလုပ်တွေပြီးတော့ မင်းဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ’

‘နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခု ရှာရမှာ ပေါ့’

‘ဪ... ဟုတ်လား’

‘ရနိုင်ခြေရော ရှိရဲ့ လား’

‘ဒီလိုပါပဲ၊ တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့ စာတမ်းတွေ
ဘာတွေ ရိုက်ခိုင်းရင် အလုပ်ရှိပြန်ရော၊ မရိုက်ရရင် အလုပ် မရှိဘူးပေါ့၊
တစ်ခါတလေ ဝတ္ထုစာမူတွေကို ရိုက်ပေးရတဲ့ အခါကျရင်လဲ အလုပ်ရှိပါ
တယ်’

‘အလုပ်တစ်ခု အတည်တကျရှိဖို့ ကောင်းတယ်နော်’

‘ကြိုးစားပေမဲ့ မရသေးပါဘူး’

‘ရတဲ့ ငွေနဲ့ လုံလောက်လား’

‘အိမ်လခတို့၊ မီးဖိုတို့ မမလွဲကပေးတော့ ကျွန်မရတဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ကျွန်
မတစ်ယောက်စာ ဖူလုံပါတယ်’

‘ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့’

သူ့အကြောင်းကို ကျော်လင်းဦးက စိတ်ဝင်တစားမေးသည့်အတွက်
ဂျူးဂျူးမေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစိတ်တွေ လက်ဖြာနေသည်။

အဖေဆုံးသွားပြီးနောက် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အရေးတယူ

လုပ်ခြင်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ အလွန်
ကျေနပ်နေသည် ။

စားသောက်ပြီး ကျော်လင်းဦးက အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည် ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်လင်းဦး’

‘ကိုယ်ကလဲ မင်းနဲ့ စကားပြောခွင့်ရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

အလေးထားပြီး ပြောလိုက်သော ကျော်လင်းဦးရဲ့ စကားကြောင့် ဂျူး
ဂျူးမေက ထပ်၍ ပီတိဖြစ်သွားရပြန်သည် ။ ကျော်လင်းဦးကို နှုတ်ဆက်
ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည် ။ အခန်းသော့ကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်
သည် ။ သူနှင့် လဲ့လဲ့တင် အတူအိပ်ရသော အခန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီး အဝတ်
အစားလဲလိုက်သည် ။

အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း သည် နေ့တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်ကိုတွေးပြီး ရင်
ခုန်ကြည်နူးနေသည် ။ တွေးရင်းနှင့် ဂျူးဂျူးမေက ကုန်လွန်ခဲ့သော သူ
ဘဝခရီးကို ပြန်လည်၍ တွေးတောမိသည် ။

ဂျူးဂျူးမေသည် သိပ်ချစ်တတ်သော မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားလာသူ
လေး ဖြစ်သည် ။ ဂျူးဂျူးမေ ငါးနှစ်သမီးနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ နှလုံးရောဂါ
ဖြင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးခဲ့သည် ။

ပျော်ရွှင်ခဲ့သည့် သီရိဂေဟာလေး အခြေပျက်သွားသည် ။ ဦးမြင့်မောင်က
မုဆိုးဖိုဘဝနှင့် သမီးငယ်ကို နှစ်ဆတိုး၍ အကြင်နာပို့ခဲ့သည် ။

ဂျူးဂျူးမေကလည်း ဖခင်ကို အမိလိုတစ်မျိုး၊ အဖလိုတစ်မျိုး၊ တွယ်
တာအားကိုးခဲ့သည် ။ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက ပျော်ရွှင်စရာအထိ
ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ဦးမြင့်မောင်က မုဆိုးဖိုဘဝနှင့် ဆယ်နှစ်ကြာနေခဲ့ပြီး ရှိသမျှအချစ်

တွေကို သမီးငယ် အပေါ်မှာ သာ ပုံအောပေးခဲ့သည်။ ။

တစ်နေ့မှာ ဆယ်ကျော်သက်လေး ဂျူးဂျူးမေ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကောင်းသော သတင်းကို ဦးမြင့်မောင်က ဂျူးဂျူးမေကို ပြောသည်။ ။

‘သမီးလေး ဂျူးဂျူးမေ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်’

‘ရှင်... ဘာပြောလိုက်တယ် ဖေဖေ’

ကျောင်းစာလုပ်နေသော ဂျူးဂျူးမေရဲ့ ဘေးမှ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသလို ခံစားလိုက်ရသည်။’

‘ဒီလို သမီးလေးရဲ့၊ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုမလို့ လေ၊ သမီးက သိပ်အံ့ဩသွားလား’

‘ဟင်... ဖေဖေ တကယ်ပြောတာလား’

မယုံကြည်နိုင်လောက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဖခင်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

‘သမီးလေးရယ်၊ ဒီကိစ္စက နောက်ပြောင်စရာမှ မဟုတ်တာ’

ဖခင်ထံမှ ထပ်မံအတည်ပြုသောစကားကို ကြားလိုက်ရပြီး ဂျူးဂျူးမေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ။ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်၊ နှမြောတသသောစိတ်တွေ အလုံးအရင်းနှင့် နှလုံးသားထဲကို ဝင်ရောက်ပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ ။

တစ်သက်လုံး ဖခင်ရဲ့ မေတ္တာ၊ အကြင်နာ၊ ဂရုစိုက်မှုတွေကိုရခဲ့သော ဂျူးဂျူးမေက ထိုအရာများကို လုယူဖဲ့ယူမည့်သူတွေ ပေါ်လာသဖြင့် အလွန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်။ ။

‘ဖေဖေရယ် ဘာလို့ နောက်မိန်းမ ယူရတာလဲ’

ဖခင်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲ မကျေနပ်စိတ်နှင့် ပြောသည်။ ။

‘ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတာ သမီးလေးအတွက်လဲပါတယ်လေ ကွယ်၊ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သမီးလေးကို အုပ်ထိန်းဖို့ ဆိုတာ မိခင်လို တယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ သမီးအတွက် အဖော်ရမယ့် အစ်မတစ်ယောက်လဲ ရှိတယ်’

‘ဖေဖေရယ်၊ သေသွားတဲ့ မေမေ့အစား အမေရင်းဆိုတာ ဂျူးမေ အတွက် မရနိုင်တော့ပါဘူး၊ မိထွေးပဲ ရမှာ ပါ’

‘ခက်တော့တာပဲကွယ်၊ သမီးလေးရဲ့ စိတ်က တယူသန်ပါပဲလား’

ဂျူးဂျူးမေက ဖခင်ကို အတော်ကြီး အတိုက်အခံပြုပြီး သဘောမတူ ဘူးဟု တင်းခံနေသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖခင်ကို သနားသည့်စိတ်က အနိုင်ယူသွားသည်။ ။ ဖခင်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို သူရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် လဲလှယ်လိုက်သည်။ ။

နောက်ဆုံး ဦးမြင့်မောင်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဂျူးဂျူးမေက လိုက်လျောလိုက်ရ ပါတော့သည်။ ။ ဒေါ်သိန်းတင်နှင့် သမီးလဲ့လဲ့တင်တို့ အိမ်ပေါ်ရောက်လာ ကြသည်။ ။

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်ရောက် လာပြီး ဦးမြင့်မောင်ရဲ့ အကြိုက်ကိုဆောင်ပြီး ဂျူးဂျူးမေကို အနှစ်မပါသော ခင်မင်ကြင်နာမှု တွေကို ပေးခဲ့ကြသည်။ ။

ဖခင်ဦးမြင့်မောင် အသက်ရှိစဉ်ကာလအတွင်းမှာ ဂျူးဂျူးမေရဲ့ ဘဝ က နည်းနည်းအဆင်ပြေခဲ့သည်။ ။ ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်သည့်အခါ ဂျူးဂျူး မေအတွက် ရေအတောင်ကြီး ပြိုသလို အကာအရံ အတားအဆီးမဲ့သလို

ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ဖခင်မရှိတော့သည့်နောက်မှာ အားကိုးရာမဲ့ပြီး ဒေါ်သိန်းတင်နှင့် လဲ့လဲ့တင်တို့ ကိုသာ အားကိုးမှီတွယ်နေရသည်။ ။

ဦးမြင့်မောင်ဆုံးပါပြီး သုံးနှစ်လောက်မှာ ဒေါ်သိန်းတင်ကပါ ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် လဲ့လဲ့တင်နှင့် ဂျူးဂျူးမေတို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ဂျူးဂျူးမေက ဆယ်တန်းကို အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း ဘွဲ့ကို ပြီးအောင် မယူနိုင်ခဲ့ပါ။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ပြီး ကွန်ပျူတာတက်ခဲ့သော်လည်း အလုပ်က ခက်ခဲနေသည်။ ။

အသုံးအဖြုန်းကြီးသော လဲ့လဲ့တင်ကြောင့် မိဘတွေထားခဲ့သော အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ရသည်။ ။ မိဘတွေရဲ့ လက်ငုပ်လက်ရင်းအိမ် ဖြစ်သော်လည်း ဂျူးဂျူးမေက ပြည့်ပြည့်ဝဝ မခံစားလိုက်ရပါ။ လဲ့လဲ့တင်က အကြွေးတွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြသဖြင့် ကြွေးတွေကျေအောင် ဆပ်လိုက်ပြီး အနည်းအကျဉ်း ကျန်သောငွေကိုသာ ဂျူးဂျူးမေက ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို နှစ်ချုပ်နဲ့ ငှားပြီး နေကြသည်။ ။ ထိုကုန်ကျစရိတ်ကိုလည်း ဂျူးဂျူးမေကပဲ စရိတ်ခံရသည်။ ။

ဒေါ်သိန်းတင်ရဲ့ ညီမ ဒေါ်သိန်းရင်သည် အမေရိကားတွင် ရှိသည်။ ။ တူမ လဲ့လဲ့တင်ကို လှမ်း၍ ငွေပို့တတ်သော်လည်း ထိုငွေသည် အိမ်စရိတ်ထဲပါလာခဲ့သည်။ ။ လဲ့လဲ့တင်က ပွဲစားအလုပ်လုပ်သည့် ငွေရော အဒေါ်ကပို့သည့်ငွေကိုပါ ဆိုရှယ်ကျကျနှင့် အသုံးအဖြုန်းကြီးနေ၍ လောက်ငှရုံလောက်ပင် ရှိသည်။ ။ ဂျူးဂျူးမေမမျှာ အလုပ်က ပုံမှန်မရှိသလို အလုပ်ကလေးရဖို့ ဝင်ငွေရလျှင်လည်း အိမ်စရိတ်ထဲပါသည်။ ။ က များသည်။ ။

မရေရာသော ရှေ့ရေးကို ဂျူးဂျူးမေကတွေးပြီး သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည် ။ ကျော်လင်းဦးရဲ့ အလုပ်တွေကို နှစ်လလောက် လုပ်လိုက်ရ၍ ဝင်ငွေလေး ဖူလုံသော်လည်း နောက်အလုပ်တစ်ခု မရမချင်း စေ့စပ်စွာ သုံးစွဲရမည်ဖြစ်သည် ။

အတွေးနက်လေ အိပ်မပျော်လေ ဖြစ်နေသည် ။ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။

‘မမလဲ့ကလဲ ကြာလိုက်တော့နော်’

လဲ့လဲ့တင်ကိုမျှော်ရင်း မှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ လဲ့လဲ့တင်က ပြန်ရောက် လာပြီး တံခါးသော့ကိုယ်စီ ရှိသည် မို့ သူ့သော့နှင့်ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာသည် ။

လဲ့လဲ့တင် အခန်းထဲကို ဝင်လာသောအသံကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်နေသော ဂျူးဂျူးမေက နိုးလာသည် ။

‘မမလဲ့ ပြန် လာပြီလား’

‘အေး၊ နင်မအိပ်သေးဘူးလား’

‘နိုးသွားလို့ ’

‘နိုးတာနောက်ဟယ်၊ ငါ ကော်ဖီသောက်ချင်လို့ ဖျော်ပေးပါ’

လဲ့လဲ့တင်က အားမနာစွာနှင့် ခိုင်းသည် ။ ဂျူးဂျူးမေက ခိုင်းသမျှကို မငြင်းဆန်ဘဲ လုပ်ပေးနေကျမို့ အိပ်ရာပေါ်က လူးလဲထပြီး ဖျော်ပေးသည် ။ လဲ့လဲ့တင်က ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ရောက် လာပြီး ဖျော်ပြီး သား ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်သည် ။

‘ဘယ်လိုလဲ ဒီနေ့ ကိုကျော်လင်းဦးနဲ့ အဆင်ပြေလား’

‘သူနဲ့ အတူ ညစာသွားစားပြီး ပြန်ပို့ပေးပါတယ်’

‘ထမင်းထွက်စားရဲ့ သက်သက်ပဲပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ငါတို့ ရဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ နတ်သမီးလေးကို နမ်းပြီး နှိုးမယ့်သူ မရှိသေးဘူးပေါ့’

လဲ့လဲ့တင်က နောက်ပြောင် ရှုတ်ချလိုက်ပြန်သည် ။

‘ဂျူးမေစိတ်ထဲမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားသေးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မမလဲ့ပြောသလို ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ထားဘူး။ ဂျူးမေ သိပ်ပြီးလိုချင်နေတာ အလုပ်ကောင်းကောင်း တစ်ခုပဲ’

‘တကယ်ပဲလား ဂျူးမေရယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားရအောင် နင်က ဘာသားနဲ့ ထုထားလို့လဲ’

‘ဘာသားနဲ့ မှ ထုမထားပါဘူး၊ လောလောဆယ် စိတ်မဝင်စားသေးတာတော့ အမှန်ပဲ’

‘ရယ်ရတယ်နော်’

‘မမလဲ့ဘာသာ ရယ်ချင်ရယ်နေ၊ ဂျူးမေ အိပ်ချင်ပြီ’

ဂျူးဂျူးမေက ခံပြင်းစိတ်တွေ ရင်မှာ ဆူဝေနေသော်လည်း ခွန်းတုံ့မ

ပြန်ဘဲ ဇွတ်ပင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ။
